

De put-call ratio

HET GEMOED VAN BELEGGER VAN IN ÉÉN GETAL

De put-call ratio is een maatstaf om grip te krijgen op het sentiment onder beleggers. Het kan lucratief zijn om de maatstaf in spiegelbeeld te gebruiken. Garantie tot aan de deur.

N iemand kan ontkennen dat de gevoelens van beleggers invloed hebben op de beurs. Maar echte effecten zijn pas zichtbaar als beleggers hun gedachten omzetten in daden. Dit maakt een beleggingsenquête waarschijnlijk minder nuttig dan een analyse van het daadwerkelijke handelsgedrag van beleggers. Het is de grondgedachte achter de put-call ratio, in 1971 ontwikkeld door de Amerikaanse beleggingsadviseur Martin Zweig, die de status van goeroe verwierf door het voorspellen van de beurskrach van 1987.

Een putoptie geeft het recht een aandeel tegen een afgesproken prijs in de toekomst te verkopen. De koper van zo'n contract dekt zich in tegen een koersdaling. Een calloptie geeft het recht om te kopen tegen een afgesproken prijs,

en wordt juist meer waard als het aandeel stijgt.

Als het aantal verhandelde putoptiecontracten op de optiebeurs in Chicago gelijk is aan het handelsvolume in callopties, dan is de put-call ratio exact één. Maar beleggers zijn van nature optimistisch. Het langjarig gemiddelde van de ratio is 0,6. Dat wil zeggen dat er over het algemeen meer interesse is voor calls dan voor puts. Het komt slechts sporadisch voor dat het aantal verhandelde putopties groter is dan het aantal callopties, en de ratio dus boven de één ligt.

VOORS EN TEGENS

De put-call ratio heeft een aantal voordelen. Het cijfer kan gebruikt worden voor alle soorten beleggingen waar opties op uitstaan, dus niet alleen voor individuele aandelen en indices, maar ook bijvoorbeeld voor grondstoffen.

DE PUT-CALL RATIO IS INTUÏTIEF BEGRIJPELIJK EN RELATIEF EENVOUDIG TE BEREKENEN

Het verhoudingsgetal is bovendien intuïtief begrijpelijk en relatief eenvoudig te berekenen. Omdat optievolumes bijna live gepubliceerd worden, kan een belegger het verhoudingsgetal op elk moment van de dag uitrekenen, terwijl voor andere sentimentsindicatoren vaak data nodig zijn die alleen op week- of zelfs maandbasis beschikbaar zijn.

Er zijn ook nadelen. De put-call ratio kijkt alleen naar het aantal verhandelde opties, en niet naar de prijzen. Dat is vreemd, omdat beleggers hun beslissingen niet alleen nemen door naar het aantal contracten te kijken. Ze kijken naar de totale waarde van de opties (aantal contracten maal prijs).

Bovendien is de aankoop van een optie een stuk minder eenduidig dan de ratio impliceert. Een belegger kan een putoptie kopen om te speculeren op een koersdaling. Hij hoeft daarvoor de onderliggende aandelen niet te hebben. Maar hij kan de optie ook kopen als bescherming tegen koersvallen op aandelen die hij in de portefeuille heeft. De maatstaf maakt hier geen onderscheid tussen.

DE PROEF OP DE SOM

Beleggers gebruiken de put-call ra-